

Arrest

nr. 70 017 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Bulgaarse nationaliteit, verklaart op 17 september 2000 het Rijk te zijn binnengekomen en dient op 18 september 2000 een asielaanvraag in.

Op 7 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 april 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het dringend beroep van verzoeker niet in overweging omdat het laattijdig is ingediend.

Op 29 juli 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 oktober 2007 treedt verzoekster in Bulgarije in het huwelijk.

Op 1 april 2009 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 30 september 2009 doet verzoekster een melding van haar aanwezigheid in het Rijk (bijlage 3ter) waarbij zij verklaart op 30 september 2009 in België te zijn toegekomen.

Op 8 december 2009 en op 24 juni 2010 actualiseert verzoekster, samen met haar echtgenoot, de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 10 december 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster en haar echtgenoot van 1 april 2009 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 10 december 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Het kopie van een attest van immatriculatie dat betrokkene voorlegt, kan niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

(…)”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2011.

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.*

(…)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel : schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verweerder motiveerde het onontvankelijk verklaren van het machtigingsverzoek door te stellen:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart...

De kopie van een Attest van Immatriculatie dat betrokkene voorlegt, kan niet aanvaard worden..."

Verweer:

Met het aangetekend schrijven van 08.12.2009, verzonden door de toenmalige raadsman van verzoekster, werd een actualisatieverzoek ingediend, gelet op het feit dat voordien reeds op 01.04.2009 een regularisatieaanvraag was ingediend.

Op pag. 2 van dit verzoek, onder het hoofdstuk Inventaris, staat het volgende:

"1. Paspoort D. O.

2. Identiteitskaart M. S.

"

Het blijkt dat in totaal 21 geïnventariseerde stukken rechtstreeks werden opgestuurd naar Dienst Vreemdelingenzaken Brussel, dit per fax op het nummer 02/274.66.71.

Het faxbericht vermeldt niet alleen de datum van 08.12.2009, maar ook het totaal aan doorgestuurde pagina's, meer bepaald 33.

Zowel een kopie van het paspoort van de heer D.O., partner met wie ze nu niet meer samenwoont ingevolge relatieproblemen, als een geldige identiteitskaart voor haarzelf werden opgestuurd.

De identiteitskaart van verzoekster werd opgemaakt op 10.09.2007 en was geldig tot 10.09.2017. Het is dus duidelijk dat zij reeds sinds die datum in het bezit was van deze identiteitskaart en dat er ook geen enkele reden was om dit bewijs niet te gebruiken.

Bovendien kan verzoekster verwijzen naar haar reispaspoort dat opgesteld werd op dezelfde datum van 10.09.2007 en een geldigheidsduur had van 5 jaar (stuk 6).

Bovendien blijkt het bewijs dat deze identiteitskaart (misschien zelfs ook een kopie van het paspoort) wel degelijk werd voorgelegd, uit het typeformulier Regularisatieaanvraag, een facultatief formulier dat gebruikt kon worden in het kader van de regularisatiecampagne tussen 15.09 en 15.12.2009.

Op pag. 3 onder het hoofdstuk Identiteitsbewijs werden de vakjes 'Identiteitskaart' of 'Paspoort' aangekruist.

De handelwijze van verweerder, door aldus het verzoek onontvankelijk te verklaren, gaat niet alleen in tegen art. 9bis Vreemdelingenwet, maar is ook strijdig met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat stelt dat de administratieve overheid, vooraleer een beslissing te nemen, zorgvuldig het volledig dossier moet bestuderen, voorbereiden, uitgaan van een juiste analyse van de feiten en daarop een juridisch correcte beslissing nemen.

Ze is ook In strijd ook met de verplichting tot materiële motivering."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is. Er wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is en de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust volgens de verwerende partij op de aanvrager.

De verwerende partij wijst erop dat zoals uit de bestreden beslissing blijkt, de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk werd afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van de nationale identiteitskaart, hetzij van een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in haar verzoekschrift klaarblijkelijk verwijst naar een andere aanvraag om machtiging tot verblijf die zij tesamen met haar echtgenoot indiende. Deze aanvraag vormde echter reeds het voorwerp van een andere beslissing. De verwerende partij wijst er op dat de thans bestreden beslissing betrekking heeft op de aanvraag die verzoekster op 10 december 2009 indiende en die niet vergezeld ging van enig identiteitsdocument. Verzoekster bleef in gebreke om een identiteitsdocument voor te leggen en in haar aanvraag ook geen geldige motivering heeft aangevoerd om haar vrij te stellen van deze voorwaarde waardoor haar aanvraag terecht is afgewezen als ongegrond.

De verwerende partij kan ook geen onzorgvuldigheid of gebrek in motivering worden verweten daar waar zijzelf niet het nodige gedaan heeft om de nodige identiteitsdocumenten over te maken. Verzoekster slaagt er volgens de verwerende partij niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De verwerende partij dient dus, vooraleer de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, te verifiëren of verzoekster bij haar aanvraag een identiteitsdocument heeft gevoegd.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd werd aangezien zij met het aangetekend schrijven van 8 december 2009 een actualisatieverzoek indiende, gelet op het feit dat voordien reeds op 1 april 2009 een regularisatie was ingediend. Verzoekster houdt voor dat bij deze actualisatie zowel een kopie van het paspoort van haar echtgenoot als een geldige identiteitskaart van haarzelf werden opgestuurd. Deze identiteitskaart werd opgemaakt op 10 september 2007 en was geldig tot 10 september 2017. Volgens verzoekster is het duidelijk dat zij reeds sinds die datum in het bezit was van deze identiteitskaart en dat er ook geen enkele reden was om dit bewijs niet te gebruiken. Verder verwijst verzoekster naar haar reispaspoort dat ook werd opgesteld op 10 september 2007 en een geldigheidsduur had van 5 jaar. Tenslotte stelt verzoekster dat het bewijs dat deze identiteitskaart wel degelijk werd voorgelegd, blijkt uit het typeformulier Regularisatieaanvraag, waar op pagina 3 onder het hoofdstuk identiteitsbewijzen de vakjes identiteitskaart of paspoort werden aangekruist.

Uit grondige studie van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 december 2009 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf. Hierin wordt over haar identificatie het volgende gesteld: *“Verzoekster legt een attest van immatriculatie voor ivm haar identiteitsgegevens. (STUK5)”* Als bijlagen voegde zij een bewijs van onveiligheid thuisland, de aanstelling *pro deo d.d.* 6 december 2009, een bewijs van lang verblijf in België, een bewijs van integratie Belgische samenleving, een attest van immatriculatie daterend van 17 oktober 2000 en geldig tot 17 januari 2001 en een typeformulier bij. Verzoekster bracht aldus bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 geen kopie bij van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar een aangetekend schrijven van 8 december 2009 waar ze haar regularisatieaanvraag van 1 april 2009 actualiseerde en waarbij zich wel een kopie van haar identiteitskaart bevond. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster, zoals ze zelf aangeeft, met dit aangetekend schrijven een actualisatie indiende in een andere procedure, namelijk de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 april 2009 die zij samen met haar echtgenoot had ingediend. De bestreden beslissing behandelt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster op 10 december 2009 zonder haar echtgenoot indiende. Deze procedures moeten *in casu* los van elkaar worden gezien. Verzoekster kan niet voorhouden dat deze actualisatie betrekking zou hebben op haar aanvraag van 10 december 2009.

Zoals reeds gesteld moet worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te regulariseren. Het komt aan de aanvrager toe om zijn identiteit aan te tonen. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij haar van 10 december 2009 als identiteitsbewijs enkel een attest van immatriculatie voegde daterend van 17 oktober 2000. Op geen enkele wijze verwees verzoekster in haar aanvraag van 10 december 2009 naar de recente identiteitskaart die was voorgelegd in het kader van de aanvraag die zij op 1 april 2009 samen met haar echtgenoot had ingediend. Mocht het om dezelfde persoon gaan, dan is er geen reden om aan te nemen dat verzoekster geen identiteitskaart kon voorleggen. In haar aanvraag van 10 december 2009 geeft zij hierover geen enkele uitleg, maar beperkt zij zich tot het voorleggen van een negen jaar oud stuk.

Verzoekster toont dus met haar verwijzing naar een vroegere aanvraag niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag van 10 december 2009 onontvankelijk te verklaren omdat deze geen kopie bevatte van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift beweert dat in het typeformulier Regularisatieaanvraag de vakjes identiteitskaart en paspoort werden aangekruist, blijkt dat verzoekster deze wel heeft aangekruist in haar aanvulling bij de aanvraag van 1 april 2009, die een kopie van haar identiteitskaart bevatte, maar niet aankruiste in haar aanvraag van 10 december 2009. Daar kruiste zij aan "Rechtvaardiging van het feit dat het onmogelijk is om het document in België te bekomen".

Verzoekster toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

De Raad merkt op dat er geen middel tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten werd aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET